

ADAM SILVERA

OP HET
EINDE
GAAN ZE
ALLEBEI
DOOD

Clavis

ADAM SILVERA

OP HET
EINDE
GAAN ZE
ALLEBEI
DOOD

VERTAALD DOOR
LIES LAVRIJSEN EN TINE POESEN

Voor al wie eraan herinnerd moet worden dat iedere dag telt.

*Applaus voor mam, voor alle liefde,
en voor Cecilia, voor de harde hand.
Ik heb ze allebei nodig*

Adam Silvera

Op het einde gaan ze allebei dood

© 2017 Adam Silvera

© 2018 voor het Nederlandse taalgebied:

Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Vertaling uit het Engels: Lies Lavrijsen en Tine Poesen

Oorspronkelijke titel: *They Both Die at the End*

Oorspronkelijke uitgever: HarperCollins Children's Books,

een afdeling van HarperCollins Publishers Ltd, New York

Trefw.: doodgaan, vriendschap, liefde, afscheid nemen, New York, toekomst

NUR 285

ISBN 978 90 448 3174 0

D/2018/4124/049

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

DEEL EEN

Death-Cast

Leven is een zeldzaam iets in deze wereld.

De meeste mensen bestaan alleen maar.

— Oscar Wilde

5 september 2017

Mateo Torrez

00U22

Death-Cast belt me met de waarschuwing die je maar één keer in je leven krijgt: vandaag ga ik dood. Nee, wacht, ‘waarschuwing’ is te sterk uitgedrukt, want een waarschuwing houdt in dat er nog iets vermeden kan worden, zoals bij een auto die toetert naar een voetganger die door het rood wil lopen. Dit is meer een aankondiging. Het kenmerkende belsignaal schalt door de kamer, een eindeloos galmende gong die klinkt als een kerkklok een straat verderop. Ik begin meteen te flippen en duizend gedachten schieten tegelijk door mijn hoofd. Zo moet een parachutiste zich voelen als ze voor het eerst uit een vliegtuig springt, of een pianist die zijn eerste concert speelt. Niet dat ik dat ooit zeker zal weten.

Het is gek. Een minuut geleden zat ik nog een blogpost op Countdowners te lezen, waar Doodlopers hun laatste uren live vastleggen via statusupdates en foto’s. Deze was van een eerstejaarsstudent die een thuis zocht voor zijn golden retriever ... En nu ga ik zelf dood.

Ik ga ... nee ... ja. Ja.

Ik krijg geen lucht. Vandaag ga ik dood.

Ik ben altijd bang geweest om dood te gaan. Ik weet niet waarom ik dacht dat het daarom niet zou gebeuren. Niet nooit, natuurlijk, maar in ieder geval niet voor ik volwassen was. Pap heeft me altijd ingeprent dat zolang ik maar deed alsof ik de hoofdrol

speelde in een verhaal, me niks ergs zou overkomen, zeker doodgaan niet, want uiteindelijk moet de held iedereen redden.

Het lawaai in mijn hoofd verstomt, en aan de andere kant van de lijn wacht een bode van Death-Cast om me te vertellen dat ik vandaag, op mijn achttiende, doodga.

Wow, ik ga echt ...

Ik wil niet opnemen. Als het aan mij lag, vluchtte ik paps slaapkamer in en ging ik met een kussen over mijn hoofd liggen vloeken omdat hij net nu op de intensive care ligt, of stompte ik met mijn vuist tegen de muur omdat mijn moeder me voorbestemd heeft voor een vroege dood door zelf te sterven bij mijn geboorte. De telefoon gaat voor zowat de dertigste keer over en ik kan er net zomin aan ontsnappen als aan wat me vandaag te wachten staat.

Ik duw mijn laptop van mijn gekruiste benen en sta wankel op uit bed. Ik voel me slap. Als een zombie sleep ik me naar mijn bureau, langzaam, een levende dode.

Op het schermpje staat *DEATH-CAST*, natuurlijk.

Mijn handen trillen, maar ik slaag erin om op te nemen. Ik zeg niets. Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik adem alleen maar, want dat kan ik nog minder dan achtentwintigduizend keer doen – zo vaak haalt iemand die niet doodgaat gemiddeld adem op een dag – dus ik kan er maar beter alles uithalen.

‘Hallo, ik bel namens Death-Cast. Mijn naam is Andrea. Spreek ik met Timothy?’

Timothy.

Ik heet geen Timothy.

‘U bent verkeerd verbonden,’ zeg ik tegen Andrea. Mijn hart-

slag vertraagt, al heb ik medelijden met die Timothy. Echt. ‘Ik heet Mateo.’ Ik ben naar mijn vader vernoemd, en hij wil dat ik de naam later doorgeef. Dat kan nu weer, als ik ooit een kind krijg tenminste.

Aan de andere kant van de lijn klinkt getik op een toetsenbord, waarschijnlijk past ze iets aan in de database of zo. ‘O, mijn excuses. Timothy is de man die ik net aan de lijn had. Die arme kerel nam het niet al te best op. Jij bent Mateo Torrez, klopt dat?’

En zo boort ze mijn laatste hoop de grond in.

‘Mateo, bevestig alsjeblieft dat jij het bent. Ik moet vannacht helaas nog heel wat telefoontjes doen.’

Ik stelde me altijd voor dat mijn bode – zo heten ze officieel, dat heb ik niet bedacht – het nieuws voorzichtig en vol medeleven zou brengen, misschien zelfs zou jammeren dat het ontzettend tragisch is om zo jong te moeten sterven. Eerlijk gezegd had ik het zelfs nog oké gevonden als ze me vrolijk had verteld dat ik maar het beste van mijn dag moest proberen te maken, nu ik wist wat me te wachten stond. Dan zou ik in ieder geval niet thuisgebleven zijn met een puzzel van duizend stukjes die ik nooit zou afkrijgen, of de hele dag hebben liggen masturberen omdat ik bang ben van seks met iemand anders. Maar deze bode geeft me het gevoel dat ik haar tijd niet moet verspillen, al heeft zij nog zeeën van tijd ... zij wel.

‘Goed. U spreekt met Mateo. Ik ben Mateo.’

‘Mateo, tot mijn spijt moet ik je meedelen dat je ergens in de komende vierentwintig uur vroegtijdig zult overlijden. We kunnen niets doen om dat te voorkomen, maar jij hebt wel nog een kans om te leven.’ De bode emmert door dat het leven niet altijd

eerlijk is en somt daarna een paar activiteiten op waar ik vandaag aan kan deelnemen. Ik moet niet boos op haar zijn, maar ze klinkt duidelijk verveeld als ze de zinnen opdreunt waarmee ze honderden, misschien zelfs duizenden anderen heeft verteld dat ze vandaag doodgaan. Ze toont geen greintje medeleven. Wie weet zit ze haar nagels te vijlen of speelt ze boter-kaas-en-eieren tegen zichzelf terwijl ze tegen me praat.

Op CountDowners plaatsen Doodlopers berichten over van alles, van hun oproep tot wat ze op hun Einddag doen. Het is zo'n beetje Twitter voor Doodlopers. Ik heb massa's berichten gelezen waarin Doodlopers bekennen dat ze hun bode gevraagd hebben hoe ze zullen sterven, maar het is algemeen bekend dat niemand daarvan op de hoogte is. Zelfs voormalig president Reynolds niet, die zich vier jaar geleden in een ondergrondse bunker voor Magere Hein probeerde te verstoppen en door een van zijn eigen geheim agenten werd vermoord. Death-Cast kan je alleen een datum geven, maar niet hoe of wanneer het precies zal gebeuren.

'Begrijp je alles wat ik je net heb verteld?'

'Ja.'

'Op death-cast.com kun je speciale wensen voor je begrafenis doorgeven en ook welk opschrift er op je grafsteen moet komen. Of misschien wil je wel een crematie, dan ...'

Ik ben nog maar één keer naar een begrafenis geweest. Mijn grootmoeder stierf toen ik zeven was, en tijdens haar begrafenis maakte ik een scène omdat ze maar niet wakker wilde worden. Vijf jaar later kwam Death-Cast op de proppen en was iedereen ineens echt wakker op zijn eigen begrafenis. Het is natuurlijk fan-

tastisch om afscheid te kunnen nemen voor je doodgaat, maar kun je die tijd niet beter besteden aan leven? Misschien zou ik er anders over denken als ik wist dat er mensen naar mijn begrafenis zouden komen. Als ik mijn vrienden niet op één hand kon tellen.

‘En, Timothy, namens iedereen hier bij Death-Cast condoleeren we je met je overlijden. Maak het beste van deze dag, oké?’

‘Ik ben Mateo.’

‘Sorry, Mateo. Ik schaam me dood. Het was een lange dag en deze telefoontjes zijn zo stresserend, en ...’

Ik hang op. Onbeleefd, ik weet het. Ik wéét het. Maar ik hoef echt niet te horen dat zij zo’n zware dag heeft, terwijl ik binnen een uur misschien dood neerval, of misschien binnen tien minuten al: wie weet stik ik in een hoestbonbon; wie weet ga ik de deur uit om iets te gaan doen en val ik van de trap en breek m’n nek voor ik zelfs maar buiten ben; wie weet word ik door een inbreker vermoord. Het enige waar ik niet bang voor hoef te zijn is dat ik sterf van ouderdom.

Ik zak op mijn knieën op de grond. Het eindigt vandaag en daar kan ik absoluut niets tegen beginnen. Ik kan geen draken verslaan om scepters te veroveren waarmee ik de dood kan afweren. Ik kan niet op een vliegend tapijt springen op zoek naar een geest in een lamp die me het eenvoudige maar rijk gevulde leven kan schenken dat ik wil. Misschien kan ik wel een of andere maffe professor vinden die me in wil vriezen, maar de kans is groot dat ik zo’n geschift experiment niet overleef. Niemand ontkomt aan de dood, en ik vandaag al helemaal niet.

De lijst mensen die ik zal missen, als doden überhaupt iemand

kunnen missen, is zo kort dat je het nauwelijks een lijst kunt noemen: pap, omdat hij zijn best gedaan heeft, mijn beste vriendin Lidia, omdat ze me op school niet alleen niet negeerde, maar zelfs tegenover me kwam zitten tijdens de lunch, mijn partner wilde zijn bij het aardrijkskundeproject en me toevertrouwde dat ze later als milieuactiviste de wereld zou redden en dat ik haar kon bedanken door er gewoon in te leven. En dat is het dan.

Als iemand me zou vragen naar de lijst van mensen die ik níét zal missen, dan is die blanco. Niemand heeft me ooit iets misdaan. Ik snap zelfs waarom sommige mensen niks in mij zagen. Echt. Ik ben een onverbeterlijke lafbek. De weinige keren dat klasgenoten me meevroegen om iets leuks te gaan doen, zoals rolschaatsen in het park of 's avonds laat een eindje gaan rijden, sloeg ik dat af omdat er een kansje was dat we dood zouden gaan, je weet maar nooit. Wat ik het meest zal missen zijn de gemiste kansen om écht te leven en om goeie vrienden te maken op school. Ik zal het missen hoe ik nooit meedeed aan logeerpartijtjes, waar iedereen de hele nacht Xbox Infinity en gezelschapspelletjes speelde, alleen omdat ik te bang was.

Maar het meest zal ik de toekomstige Mateo missen, die misschien een beetje lossier is en durft te leven. Ik heb geen duidelijk beeld van hem voor ogen, maar ik stel me voor dat hij nieuwe dingen uitprobeert, zoals wiet roken met zijn vrienden, dat hij zijn rijbewijs haalt en op een vliegtuig naar Puerto Rico springt om meer te weten te komen over waar hij vandaan komt. Misschien heeft hij verkering met iemand bij wie hij zich goed voelt. Hij speelt waarschijnlijk piano voor zijn vrienden en zingt erbij, en zijn begrafenis, die na zijn dood nog een heel weekend door-

gaat, met een kamer vol mensen die geen kans kregen om hem een laatste keer te omhelzen.

Toekomstige Mateo zou een langere lijst hebben van vrienden die hij zou missen.

Maar toekomstige Mateo zal ik nooit worden. Niemand zal ooit een joint met me delen, niemand zal luisteren hoe ik piano speel, en niemand zal met me meerijden in mijn vaders auto nadat ik mijn rijbewijs heb gehaald. Ik zal nooit ruziën met mijn vrienden over wie de beste bowlingschoenen krijgt of wie Wolverine mag zijn als we gamen.

Ik zak weer in elkaar op de vloer en bedenk dat het nu erop of eronder is.

Nee, het wordt sowieso eronder.

00U42

Pap neemt altijd een warme douche als hij van streek is of teleurgesteld in zichzelf. Toen ik een jaar of dertien was en de verwarrende Mateo-gedachten de kop opstaken en ik veel Mateo-tijd nodig had om ze te verwerken, begon ik zijn voorbeeld te volgen. De reden dat ik nu onder de douche sta, is dat ik me schuldig voel omdat ik stiekem hoop dat er behalve Lidia en mijn vader nog ergens mensen op deze wereld zijn die zullen treuren om mijn dood. En omdat ik het vertikt heb om te leven alsof ik onkwetsbaar was op al die dagen dat ik geen oproep kreeg, omdat ik al die gisterens vergooid heb en nu geen morgens meer heb.

Ik ga het tegen niemand zeggen. Alleen tegen pap, maar die is niet eens wakker dus dat telt niet. Ik wil me op mijn laatste dag niet afvragen of mensen het wel menen als ze zeggen hoe vre-

selijk ze het allemaal vinden. Niemand zou in zijn laatste uren mogen twijfelen aan mensen.

Maar ik moet naar buiten en mezelf wijsmaken dat dit een heel normale dag is. Ik moet pap bezoeken in het ziekenhuis en zijn hand vastpakken, wat ik niet meer heb gedaan sinds ik klein was, en ook ... wow, nooit meer zal doen.

Voor ik eindelijk gewend ben aan de gedachte dat ik doodga, zal ik er al niet meer zijn.

Ik moet ook langs bij Lidia en Penny, haar dochttertje van één. Toen Penny geboren werd, vroeg Lidia of ik haar peetvader wilde zijn, en het is zwaar klote dat ik de persoon ben die voor haar zou moeten zorgen als Lidia doodgaat, want Lidia's vriend Christian is een goed jaar geleden ook al gestorven. Nou ja, hoe kan een achttienjarige zonder inkomen voor een baby zorgen? Het antwoord is simpel: niet. Maar ik had ouder moeten worden, zodat ik Penny verhalen had kunnen vertellen over haar moeder die de wereld redde en over haar chille vader, en zodra ik er financieel en emotioneel aan toe was, zou ze bij mij komen wonen. Nu word ik uit haar leven geschrapt voor ik meer kan worden dan een jongen in een fotoalbum, over wie Lidia verhalen zal vertellen. Penny zal knikken en misschien lachen om mijn bril, maar daarna zal ze snel doorbladeren naar familieleden die ze echt kent en van wie ze houdt. Voor haar zal ik niet eens een herinnering zijn. Maar dat is geen reden om haar niet nog een laatste keer te gaan kietelen, of pompoen en erwten van haar gezicht te vegen, zodat Lidia de tijd heeft om even op adem te komen of te studeren voor haar eindexamen, haar tanden te poetsen, haar haren te kammen of een dutje te doen.

Daarna zal ik me op de een of andere manier bij mijn beste vriendin en haar dochtertje vandaan slepen, en moet ik naar buiten om te leven.

Ik draai de kraan dicht; ik heb vandaag geen tijd om een uur onder de douche te staan. Ik pak mijn bril van de wasbak en zet hem op. Ik stap uit bad, glij uit over een plas water en terwijl ik achteroverval, verwacht ik dat ik erachter zal komen of je leven inderdaad voor je ogen voorbijflitst, maar dan krijg ik het handdoekrek te pakken en ik blijf overeind. Ik adem in en uit, in en uit, want het zou nogal zielig zijn om op deze manier dood te gaan; iemand zou me aan het lijstje ‘Knock-out in de douche’ toevoegen op DumbDeaths, een drukbezochte website waar ik om allerlei redenen van walg.

Ik moet naar buiten om te leven ... maar eerst moet ik levend uit dit appartement zien te komen.

00U56

Ik schrijf een briefje voor mijn burens in 4F en 4A om hen te bedanken en hun te laten weten dat het mijn Einddag is. Sinds pap in het ziekenhuis ligt, komt Elliot van 4F af en toe kijken hoe het met me gaat en me eten brengen, vooral nadat ons fornuis vorige week stukging toen ik een poging deed om paps empanada's te maken. Sean uit 4A zou zaterdag langskomen om het te repareren, maar dat hoeft nu dus niet meer. Pap kan het zelf doen, en misschien is afleiding goed voor hem als ik er niet meer ben.

Ik loop naar mijn kleerkast en pak het blauw-met-grijze houthakkershemd dat ik van Lidia heb gekregen voor mijn achttiende verjaardag en trek het aan over mijn witte T-shirt. Ik heb het

nog nooit buiten de deur gedragen. Met dit overhemd hou ik Lidia vandaag dicht bij me.

Ik kijk op mijn horloge – een oud van pap dat hij me gaf toen hij zelf een digitaal en lichtgevend exemplaar had gekocht, voor zijn slechte ogen – en zie dat het bijna één uur is. Op een normale dag had ik tot diep in de nacht zitten gamen, zelfs als dat betekende dat ik doodmoe was op school. Ik zou geslapen hebben tijdens mijn tussenuren. Had ik die vrije momenten maar beter besteed. Ik had nog een vak moeten opnemen, tekenen of zo, al kan ik om de dooie dood niet tekenen. (Die uitdrukking slaat natuurlijk nergens op, nou ja, eigenlijk slaat hij de spijker op de kop.) Misschien had ik piano moeten gaan spelen bij het orkest en als ik dan succes had, was ik misschien bij het koor gegaan, en daarna had ik misschien zelfs een duet kunnen zingen met de beste zanger om dan zelf een grandioze solo te mogen doen. Man, zelfs theater had leuk kunnen zijn als ik een rol had gekregen waardoor ik mijn grenzen had kunnen verleggen. Maar nee hoor, ik koos voor een extra tussenuur waarin ik in m'n eentje een dutje kon doen.

Het is 00u58. Als het 1u00 is, moet ik van mezelf dit appartement uit zijn. Het is mijn toevluchtsoord geweest, maar ook mijn gevangenis, en deze keer wil ik naar buiten om de lucht op te snuiven in plaats van er van punt A naar punt B doorheen te razen. Ik moet bomen tellen, misschien een van mijn lievelingsliedjes zingen terwijl ik mijn voeten in de Hudson laat bungelen, en gewoon mijn best doen om herinnerd te worden als de jongen die te vroeg stierf.

Het is 1u00.

Ik kan niet geloven dat ik nooit meer in mijn slaapkamer zal komen.

Ik haal de voordeur van het slot, draai de knop om en trek de deur open.

Ik schud mijn hoofd en gooi de deur met een klap weer dicht.

Ik weiger een wereld binnen te stappen die me veel te vroeg uit het leven zal wegrukken.

Rufus Emeterio

1U05

Death-Cast krijgt me te pakken op het moment dat ik bezig ben het nieuwe vriendje van mijn ex-vriendin verrot te slaan. Ik zit boven op die gast, druk zijn schouders tegen de grond met mijn knieën, en de enige reden dat ik hem niet nog een dreun op zijn oog geef, is het gegalm dat opeens uit mijn broekzak komt, de luide Death-Cast ringtone die iedereen zo verdomd goed kent, of het nu uit eigen ervaring is, van het nieuws, of van zo'n lullig tv-programma waarin ze hem gebruiken voor een kippenvel-effect. M'n maten Tagoe en Malcolm staan me niet langer aan te moedigen. Ze zijn doodstil geworden, en ik wacht of de telefoon van die klootzak van een Peck ook overgaat. Maar nee, alleen de mijne. Misschien heeft de oproep waarin ik te horen krijg dat er binnenkort een einde aan mijn leven komt, het zijne net gered.

'Je moet opnemen, Rufus,' zegt Tagoe. Net stond hij nog te filmen hoe ik Peck in elkaar ramde omdat hij verzot is op online-filmpjes van knokpartijen, maar nu staart hij naar zijn telefoon alsof hij bang is dat hij dadelijk ook gebeld wordt.

'Echt niet,' zeg ik. Mijn hart bonkt ziek hard, nog harder dan toen ik daarnet op Peck afliep, nog harder dan toen ik hem die eerste dreun gaf en hij tegen de vlakke ging. Pecks linkeroog is al dik en in het rechter staat alleen nog pure doodsangst te lezen. Death-Cast kan je bellen tot een uur of drie. Hij weet nog niet zeker dat ik hem niet mee de dood in sleur.

Ik weet het ook niet.

Mijn telefoon stopt met galmen.

‘Misschien was het een vergissing,’ zegt Malcolm.

Mijn telefoon gaat weer over.

Malcolm houdt zijn mond.

Niet dat ik nog ergens op hoopte. Ik ken geen statistieken uit mijn hoofd of zo, maar je hoort haast nooit dat Death-Cast de mist in is gegaan met zo’n oproep. En als het op overleven aankomt, heeft de familie Emeterio het toch al niet getroffen. Veel te vroeg het loodje leggen? Dat is meer onze stijl.

Ik tril over mijn hele lijf en mijn hoofd gonst van de paniek, alsof iemand me non-stop door elkaar rammelt, want ik heb geen idee hoe ik eraan ga, alleen dát ik eraan ga. Mijn leven flitst ook al niet aan me voorbij, en ik verwacht trouwens niet dat zoiets straks in mijn laatste ogenblikken zal gebeuren.

Peck probeert zich onder me uit te wurmen en ik hef mijn vuist op zodat hij zich verdomme koest houdt.

‘Misschien is-ie gewapend,’ zegt Malcolm. Hij is onze kolos, het soort gast dat ik in de buurt had willen hebben toen mijn zus haar gordel niet loskreeg op het moment dat onze auto in de Hudson belandde.

Voor de oproep had ik durven zweren dat Peck geen wapen had, omdat we hem zelf opgewacht hebben toen hij van zijn werk kwam. Maar nu durf ik er mijn leven niet om te verwedden. Ik laat mijn telefoon vallen. Ik fouilleer hem en draai hem op zijn buik, zodat ik kan checken of hij geen zakmes achter zijn riem heeft zitten. Ik kom overeind, en hij blijft liggen.

Malcolm sleept Pecks rugzak onder de blauwe auto uit waar Tagoe hem onder gekeild had. Hij ritst de rugzak open en draait

hem om, waardoor er een paar strips van Black Panther en Hawkeye op de grond ploffen. ‘Niks.’

Tagoe schiet op Peck af en even denk ik dat hij van plan is hem een trap tegen zijn hoofd te geven alsof het een voetbal is, maar hij graait mijn telefoon van de grond en neemt op. ‘Voor wie bel je?’ Er schiet een spastische kramp door zijn nek, iets waar niemand van opkijkt. ‘Wacht effe, wacht effe. Dat ben ik niet. *Wacht nou effe*. Momentje.’ Hij reikt me de telefoon aan. ‘Zal ik ophangen, Ruuf?’

Ik weet het niet. Ik heb mijn handen vol aan Peck, die hier bloederig en lamgeslagen op het parkeerterrein van een basisschool ligt, en ook zonder dat ik opneem weet ik heus wel dat Death-Cast me niet belt omdat ik de loterij gewonnen heb. Ik gris de telefoon uit Tagoes handen, pisnijdig en in de war, en ik heb het gevoel dat ik moet overgeven, maar dat hebben mijn ouders en zus ook niet gedaan, dus wie weet.

‘Hou hem in de gaten,’ zeg ik tegen Tagoe en Malcolm. Ze knikken. Ik weet ook niet waarom ik het alfamannetje ben – ik ben pas jaren na die gasten bij het pleeggezin gekomen.

Ik ga wat verderop staan, alsof privacy er iets toe doet, een eind uit de buurt van het lichtgevende bordje dat de uitgang aangeeft. Kwestie van niet midden in de nacht betrappt te worden met mijn handen onder het bloed. ‘Ja?’

‘Hallo. Met Victor van Death-Cast. Ik zou graag met Rufus Emmi-terio spreken.’

Hij verhaspelt mijn achternaam, maar het heeft geen zin om hem te verbeteren. Niemand zal die naam ooit nog dragen. ‘Ja, dat ben ik.’

‘Rufus, tot mijn spijt moet ik je meedelen dat je ergens in de komende vierentwintig uur ...’

‘Drieëntwintig uur,’ onderbreek ik hem, terwijl ik tussen twee auto’s heen en weer loop. ‘Het is al na enen.’ Wat een bullshit. Andere Doodlopers hebben al een uur geleden te horen gekregen wat ze te wachten staat. Als Death-Cast een uur geleden had gebeld, was ik misschien niet gaan wachten voor het restaurant waar dat mislukte eerstejaarsstudentje van een Peck werkt om hem naar dit parkeerterrein te jagen.

‘Je hebt gelijk. Het spijt me,’ zegt Victor.

Ik probeer m’n mond te houden, want ik wil mijn problemen niet afreageren op een man die ook maar zijn werk doet, al heb ik geen idee waarom iemand in godsnaam een baan als deze kiest. Laten we, zomaar voor de lol, even doen alsof ik nog een toekomst heb – hoe dan ook zie ik mezelf niet op een dag wakker worden en zeggen: ‘Laat ik nou eens een middernacht-tot-drie-shift nemen waarbij ik aan één stuk door mensen moet vertellen dat hun leven voorbij is.’ Maar Victor en al die anderen hebben dat dus wél gedaan. En ga nou niet zeiken dat ik niet op de boodschapper mag schieten, want die boodschapper heeft me wel net gebeld om te zeggen dat ik total loss ben voor de dag om is.

‘Rufus, tot mijn spijt moet ik je meedelen dat je ergens in de komende drieëntwintig uur vroegtijdig zult overlijden. Ik kan niets doen om dat te voorkomen, maar wil graag je opties voor vandaag met je doornemen. Allereerst, hoe gaat het met je? Het duurde even voor je opnam. Is alles in orde?’

Hij wil weten hoe het met me gaat, yeah right. Aan zijn ge-

forceerde toon merk ik meteen dat hij even weinig om mij geeft als om alle andere Doodlopers die hij vannacht moet bellen. Waarschijnlijk worden deze oproepen gemonitord en vraagt hij dit alleen omdat hij anders ontslagen wordt.

‘Ik weet niet hoe het met me gaat.’ Ik klem mijn telefoon stevig vast om te voorkomen dat ik hem tegen de muur keil, waarop witte en bruine kindertjes hand in hand onder een regenboog staan. Ik kijk over mijn schouder en zie dat Peck nog altijd plat op de grond ligt, en Malcolm en Tagoe me aanstaren; ze kunnen maar beter uitkijken dat die sukkel er niet vandoor gaat voordat we bedacht hebben wat we met hem gaan doen. ‘Zeg nou maar gewoon welke opties ik heb.’ Dat wordt lachen.

Victor geeft me het weerbericht voor vandaag (’s ochtends gaat het waarschijnlijk regenen en ’s middags ook, als ik het zolang trek), speciale activiteiten waar ik nul komma nul interesse voor heb (vooral niet de yogales in het High Line Park, regen of geen regen), officiële begrafenisregelingen en restaurants waar ik als Doodloper mooie kortingen kan krijgen met de dagcode. De rest gaat aan me voorbij, want ik wil vooral weten hoe mijn Einddag afloopt.

‘Hoe weten jullie het trouwens?’ onderbreek ik hem. Misschien krijgt die gast medelijden met me en kan ik een tipje van de sluier oplichten voor Tagoe en Malcolm. ‘Van die Einddagen. Hoe weten jullie dat? Hebben jullie een lijst? Kristallen bol? Kalender uit de toekomst?’ Er is geen hond die weet hoe Death-Cast die fatale aankondigingen kan doen. Tagoe vertelde me dat er op het internet allerlei krankzinnige theorieën circuleren, bijvoorbeeld dat Death-Cast een legertje waarzeggers in dienst heeft of, nog

geschifter, dat de regering een in een badkuip vastgeketende alien dwingt de Einddagen door te geven. Aan die theorie zitten ziek veel steken los, maar ik heb nu even geen tijd om daarop door te gaan.

‘Over die informatie beschikken wij bodes helaas niet,’ beweert Victor. ‘We vragen het ons natuurlijk ook af, maar we hoeven dat niet te weten om ons werk te kunnen doen.’ Weer zo’n ingestudeerd riedeltje. Ik wed dat hij het wél weet maar niks mag zeggen als hij zijn baan wil houden.

Ach, val dood, man. ‘Hé, Victor, wees eens effe menselijk. Ik weet niet of je het weet, maar ik ben zeventien. Achttien over drie weken. Doet het je dan helemaal niks dat ik nooit zal afstuderen? Trouwen? Kinderen krijgen? Reizen? Het zal wel niet. Jij zit rustig te chillen op je fijne troon in je fijne kantoortje omdat je weet dat jij nog een paar decennia voor je hebt, hè?’

Victor schraapt zijn keel. ‘Wil je dat ik menselijk ben, Rufus? Wil je dat ik van m’n fijne troon kom en zeg waar het op staat? Oké. Een uur geleden belde ik met een vrouw die hilde omdat ze geen moeder meer zal zijn als haar vierjarige dochtertje vandaag sterft. Ze smeekte me te zeggen hoe ze het leven van haar kind kon redden, maar niemand kan dat. En achteraf moest ik de Kinderbescherming ook nog vragen om er iemand op af te sturen, voor het geval de moeder zelf de dader was, en dat is niet eens het walgelijkste wat ik ooit heb moeten doen in deze baan, geloof me. Rufus, ik heb met je te doen, echt waar. Maar het is niet mijn schuld dat je doodgaat, en ik heb vannacht jammer genoeg nog veel meer van deze telefoontjes voor de boeg. Dus werk alsjeblieft een beetje mee, oké?’

Damn.

Ik doe niet moeilijk meer, en al had die gast de ellende van andere mensen er echt niet bij moeten slepen, ik kan nu alleen nog maar denken aan die moeder van wie het dochttertje nooit op de school achter me zal zitten. Aan het einde van ons gesprek dreunt Victor de vaste formule op die ik al zo vaak gehoord heb in tv-series en films waarin Death-Cast het leven van de personages overhoop gooit: ‘Namens Death-Cast condoleer ik je met je overlijden. Maak het beste van deze dag.’

Ik kan niet zeggen wie het eerst ophangt, maar dat maakt ook weinig uit. Het kwaad is geschied – zal geschieden. Vandaag is mijn Einddag, mijn hoogstpersoonlijke Armageddon. Ik weet niet hoe het zal gebeuren. Ik hoop dat ik niet verdrink zoals mijn ouders en zusje. De enige die ik echt iets misdaan heb is Peck, dus ik ga ervan uit dat ik niet word neergeknald, al kan een verdwaalde kogel natuurlijk altijd. Hoe het gebeurt, is uiteindelijk minder belangrijk dan wat ik vandaag nog doe, maar toch word ik er knettergek van dat ik het niet weet; je sterft tenslotte maar één keer.

Misschien moet ik toch maar uitkijken voor Peck.

Ik loop haastig terug naar de drie anderen. Ik sleur Peck bij zijn kraag overeind en smak hem tegen de bakstenen muur. Bloed druipt uit een jaap op zijn voorhoofd en ik kan niet geloven dat ik me zo door deze gast heb laten opnaaien. Hij had gewoon zijn bek moeten houden in plaats van overal te gaan verkondigen waarom Aimee me niet meer wilde. Als ik dat nooit te weten was gekomen, had ik mijn hand nu niet om zijn keel gehad waardoor hij nog banger is dan ikzelf.

‘Je hebt niet “gewonnen”, oké? Aimee heeft me niet gedumpte voor jou, zet dat dus maar uit je hoofd. Ze hield van me, en ook al zat het ingewikkeld tussen ons, uiteindelijk zou ze bij me zijn teruggekomen.’ Dat is niet gelogen – Malcolm en Tagoe zeggen het ook. Ik buig me naar Peck en staar hem doodkalm in zijn goeie oog. ‘Zorg dat ik je van m’n leven niet meer zie.’ Ja, oké. Veel leven heb ik niet meer. Maar die gast is zo’n clown dat je nooit weet wat voor grapjes hij nog uithaalt. ‘Vat je me?’

Peck knikt.

Ik laat zijn keel los en grabbel zijn telefoon uit zijn zak. Ik smijt hem keihard tegen de muur, zodat het schermpje aan barrels gaat. Malcolm stampst er voor alle zekerheid nog een paar keer op.

‘En nou oprotten, verdomme.’

Malcolm pakt mijn schouder beet. ‘Laat ’m niet zomaar lopen. Hij kent mensen.’

Peck glipt nerveus weg, met zijn rug tegen de muur alsof hij over de vensterbank van een hoog gebouw schuifelt.

Ik schud Malcolms hand af. ‘Oprotten, zei ik.’

Peck gaat ervandoor in een duizelingwekkende zigzagren. Hij kijkt niet één keer achterom en stopt niet om zijn rugzak of stripboeken op te rapen.

‘Je zei toch dat hij vrienden had bij een bende,’ zegt Malcolm. ‘Wat als die achter je aan komen?’

‘Het is geen echte bende, en hij is het kneusje van het stel. Ik heb niks te vrezen van een bende waar Peck bij mag. Hij kan ze trouwens niet bellen, en Aimee ook niet, daar hebben wij wel voor gezorgd.’ Zolang hij Aimee maar niks vertelt voordat ik

haar zie. Ik wil haar uitleggen wat er gebeurd is, want als ze het van iemand anders hoort wil ze misschien niks meer met me te maken hebben, Einddag of niet.

‘Death-Cast kan hem ook niet bellen,’ zegt Tagoe, en zijn nek trekt twee keer samen.

‘Ik ging hem niet vermoorden.’

Malcolm en Tagoe zeggen niks. Ze hebben gezien hoe ik op hem inbeukte, alsof ik niet meer kon stoppen.

Ik sta nog altijd te trillen op mijn benen.

Ik had hem kunnen vermoorden, ook al was dat niet mijn bedoeling. Ik weet niet of ik ermee had kunnen leven als ik hem echt naar de kloten geholpen had. Nah, dat lieg ik, ik probeer alleen maar stoer te doen. Maar ik ben niet stoer. Ik kon er al nauwelijks mee leven dat ik iets overleefde wat de rest van mijn gezin fataal werd – iets wat niet eens mijn schuld was. Het is totaal ondenkbaar dat ik nog in de spiegel had kunnen kijken als ik iemand had doodgeslagen.

Ik ren naar de fietsen. Mijn stuur is vast komen te zitten in Tagoe’s wiel toen we van onze fiets sprongen om Peck onderuit te schoppen nadat we hem hadden klemgereden. ‘Jullie kunnen niet met me mee,’ zeg ik terwijl ik mijn fiets rechtop zet. ‘Dat snappen jullie wel, hè?’

‘Nah, we blijven bij je, we ...’

‘Gaat niet gebeuren,’ onderbreek ik hem. ‘Ik ben een tikkende tijdbom, en ook al gaan jullie niet tegelijk met mij de lucht in, jullie staan wel in de vuurlinie – misschien wel letterlijk.’

‘Zo makkelijk kom je niet van ons af,’ zegt Malcolm. ‘Samen uit, samen thuis.’

Tagoe knikt en zijn hoofd schiet naar rechts, alsof hij me wel wil volgen maar zijn lichaam niet meewerkt. Hij knikt weer, deze keer zonder tics.

‘Jullie lijken m’n schaduw wel.’

‘Omdat we zwart zijn, zeker?’ vraagt Malcolm.

‘Omdat jullie de hele tijd achter me aan lopen,’ zeg ik. ‘Trouw tot het bittere einde.’

Het einde.

Daar zijn we even stil van. We stappen op onze fiets en rijden met bonkende wielen de stoep af. Uitgerekend vandaag ben ik mijn helm vergeten.

Tagoe en Malcolm kunnen niet de hele dag bij me blijven, dat weet ik. Maar we zijn Pluto’s, broers uit hetzelfde pleeggezin, en we laten elkaar niet vallen.

‘Naar huis,’ zeg ik.

En we smeren ’m.

Iets na middernacht krijgt Mateo een telefoontje.
Het is Death-Cast, de organisatie die mensen inlicht dat
ze binnen 24 uur zullen sterven. Ook Rufus wordt gebeld.
De twee kennen elkaar niet, maar sluiten vriendschap
voor een laatste gezamenlijk avontuur: een onvergetelijke
dag die hun beider levens voor altijd zal veranderen.

Maar maak je geen illusies:
op het einde gaan ze allebei dood.

*Een intrigerende roman over de laatste dag
van twee Amerikaanse jongens.
Een New York Times-bestseller voor young adults.*

www.clavisbooks.com

ISBN: 978-9044831740

9 789044 831740